

El català, la no-llengua de Paula Badosa

«Un estat mental que és més comú del que sembla en alguns sectors de la nostra gent més jove, que ja no veuen el català com una llengua de vida, sinó com... Bé, ja no veuen el català»

Badosa, en imatge d'arxiu | Europa Press

De seguida que s'ha conegut el contingut de les seves declaracions, tothom s'ha posat les mans al cap. Però com pot ser que una catalana parli amb aquest menyspreu del català, una de les llengües que la defineixen? N'hi ha que ho han vinculat a la ignorància; d'altres, a la malícia, atribuint a les seves paraules un missatge polític.

I jo desconec quina de les dues opcions és la correcta, però diria que Paula Badosa ha dit que el català no és una llengua perquè creu que el català no és una llengua. Ras i curt. Pel to amb què ho ha dit, però, m'atreviria a afirmar que no estava referint-se a la seva manca d'estatus o de qualitat. És a dir, la intenció de Badosa no era situar el català com un dialecte o quelcom menor que el castellà o que qualsevol altra llengua.

A mi em sembla que les seves paraules més aviat feien referència al pes que el català té a la seva vida, l'ús que ella en fa, un ús tan limitat, tan prescindible en el seu dia a dia, que en el subconscient de la tenista la llengua ha acabat convertint-se pràcticament en una no-llengua. Quelcom inútil, quelcom que el seu cor magnànim compta com a llengua quan un periodista li pregunta quants idiomes parla pel món, però que en fi. Ja ens entenem.

Si això fos així, si les seves declaracions anessin per aquest camí, continuarien sent igual de desagradables. Aquesta explicació no atenuaria la gravetat de l'assumpte. Però adquiririen un grau

d'interès més alt, perquè sense adonar-se'n hauria posat sobre la taula un estat mental que és més comú del que sembla en alguns sectors de la nostra gent més jove, que ja no veuen el català com una llengua de vida, sinó com... Bé, ja no veuen el català.

"Home, però aquests joves no dirien que el català no és una llengua!". Potser no ho dirien amb aquestes paraules perquè mantenen encara alguns lligams amb la llengua, però és probable que sentin alguna cosa similar al que sent Paula Badosa. Amb la diferència que Badosa ho expressa d'aquesta manera perquè físicament és lluny de casa, perquè mentalment viu lluny, molt lluny de casa, i perquè sentimentalment es troba lluny, molt lluny, encara més lluny de casa.

Hi ha tota una generació -la de Paula Badosa i alguna més- que corre el perill de considerar el català com una no-llengua quant al seu impacte vital, quant a la seva tangibilitat diària. I costarà molt que aquests joves (no majoritaris, n'estic convençut) tornin a veure-la com una llengua sòlida i normalitzada.

Sortosament, però, s'estan començant a moure coses, a poc a poc la màquina s'està tornant a engegar. Tinguem esperança! Qui sap si, amb una mica de feina i encert, haver perdut tants jocs durant tots aquests anys no ens impedirà acabar guanyant el partit.